

Arrest

nr. 244 903 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2020.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 oktober 2019 een aanvraag in om de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse vader.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 8 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn vader T.M. (RR [...]) van Nederlandse nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1e of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.

In het kader van de aanvraag werden volgende bewijzen voorgelegd dat hij ten laste was/is van de referentiepersoon:

- Rekeningoverzicht van augustus tot oktober 2019; Jaaropgave 2016 AZL; Jaaropgave 2018 SVB: Opgave pensioenrechten per 1 januari 2018, op naam van de referentiepersoon waaruit zijn bestaansmiddelen moet blijken*
- Verzendbewijzen van geld via Western Union dd. 29.03.2019 vanwege een derde persoon (R.T.) aan betrokkene; Verzendbewijzen van geld via Western Union vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 25.10.2013, 18.12.2012 en één onleesbaar verzendbewijs*
- Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°2785 dd. 21.10.2019; Prise en charge dd. 16.10.2019; Attestation du revenu n°1795/14 jaar 2018 dd. 22.10.2019 : deze attesten werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en/of de referentiepersoon, en deze attesten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd wordt door overige stukken, kunnen deze attesten met aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- Attest OCMW Hasselt dd. 30.10.2019 waaruit blijkt dat betrokkene de laatste 6 maanden voor het opstellen van dit attest, geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon. Onze dienst kan niet zeker zijn of betrokkene voor de 6 maanden ook geen steun ontving.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Het onvermogen en de financiële afhankelijkheid is onvoldoende aangetoond.

Er zijn wel bewijzen van geldstorting van de vader aan zijn zoon, maar deze storting is uiterst onregelmatig en zeer beperkt (slechts 3 geldstorting en 1 vanwege een derde persoon) om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn. Deze tonen dan ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Verder wordt er ook met aangetoond dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische Staat.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft met automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd 21 05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. [...]"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een enig middel op:

"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen."

Hij verstrekt volgende toelichting in zijn synthesesamenvatting:

"[...] Dat de schending van dit middel als volgt kan worden samengevat:

Dat deze beginselen worden geschonden in samenhang met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing besluit dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond onvermogen te zijn en dat er niet automatisch kan aangenomen worden dat, gezien er geld aan verzoeker werd overgemaakt, hij op dit geld aangewezen was om in zijn basisbehoeften te voorzien in het land van herkomst.

Terwijl verzoeker verschillende bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd waardoor hij aantoonde dat hij niet ten laste is van het OCMW en dat hij niet werkt. Verzoeker heeft evenmin de pensioenge-rechtigde leeftijd.

Terwijl verwerende partij eveneens aanvaardt dat verzoeker de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel ondersteund werd door de referentie persoon.

Het attest 'attestation de revenu' voor het jaar 2018 zou niet als bewijs van onvermogen aanvaard kunnen worden omdat ze beschouwd wordt als een verklaring op eer. De verklaring afgeleverd door de belastingen dat verzoeker geen belastingen betaalt, wordt om dezelfde reden afgewezen en kan niet als bewijs van onvermogen aanvaard worden.

Dat deze attesten allemaal door overheidsinstanties zelf afgeleverd worden; dat dit onder de vorm van een verklaring op eer gebeurt, is de gebruikelijke handelswijze in Marokko; dat elk van deze documenten dan ook bewijskrachtig zijn en ten onrechte terzijde worden geschoven.

Dat door zomaar aan te nemen dat alle attesten uit Marokko niet aanvaard kunnen worden omdat ze niet op waarachtigheid zouden onderzocht zijn, betekent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en niet werd genomen na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

Door de attesten uit Marokko gewoon terzijde te schuiven, heeft verwerende partij haar beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen doordat de motivering hiervoor onvoldoende is zeker gezien de verschillende andere elementen van het dossier die aantonen dat verzoeker ten laste is.

Dat verwerende partij bovendien opmerkt dat er geen attest van het OCMW voorligt van de referentiepersoon. Dat eenvoudigweg kon gevraagd worden indien men dit noodzakelijk vond. Dat er voor de referentiepersoon conform de regelgeving bewijsstukken werden voorgelegd van zijn inkomsten, zijnde een pensioen van Aegon en een uitkering via de Sociale verzekeringsbank van Nederland.

Dat op basis van de flagrante schending van dit middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Uit een lezing van de synthesememorie blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet – waarvan de bestreden beslissing toepassing maakt – luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° [...];

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

3.7. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel in het geval ze ouder zijn dan 21 jaar – quod in casu – indien ze ten laste zijn van de burger van de Unie.

3.8. De bestreden beslissing stelt: *“Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon, zijn stiefvader, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag.”*

3.9. Voornoemde vaststellingen zijn deugdelijk en pertinent. Zo kan worden verwezen naar het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld, *“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

3.10. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentie-persoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is om te voorzien in zijn basisbehoeften. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

3.11. Het ten laste zijn in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

3.12. In casu oordeelde verweerder dat verzoeker niet voldoende heeft aangetoond reeds in het herkomstland onvermogen te zijn geweest (i), evenals financieel en/of materieel afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon (ii).

3.13. Wat betreft het bewijs van onvermogen (i), stelt verzoeker dat de overgemaakte attesten zijn afgeleverd door Marokkaanse overheidsinstanties, dat dit onder de vorm van een verklaring onder eer gebeurt, dat dit gebruikelijk is in Marokko, dat al deze attesten dan ook bewijskrachtig zijn en ze dus ten onrechte opzij geschoven worden door verweerder.

3.14. De bestreden beslissing stelt: *“Attestation de non-imposition a la TH-TSC n°2785 dd. 21.10.2019; Prise en charge dd. 16.10.2019; Attestation du revenu n°1795/14 jaar 2018 dd. 22.10.2019 : deze attesten werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene en/of de referentiepersoon, en deze attesten worden dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van deze attesten niet gestaafd wordt door overige stukken, kunnen deze attesten met aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.”*

3.15. Ook al betreft het attesten van Marokkaanse autoriteiten en is het een gebruikelijke handelwijze in Marokko om attesten af te leveren onder de vorm van een verklaring op eer, staat het de verwerende partij vrij de bewijswaarde daarvan te beoordelen. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de verwerende partij deze attesten niet aanvaardt, gezien ze werden opgesteld op basis van een verklaring van eer van verzoeker en/of de referentiepersoon én de inhoud van deze attesten niet wordt gestaafd door andere stukken. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat de attesten zijn tot stand gekomen op basis van verklaringen op eer. De overgemaakte attesten geven dus enkel de situatie weer zoals deze door verzoeker zelf werden geschetst in zijn verklaringen aan de Marokkaanse autoriteiten. Verzoeker laat voorts na uiteen te zetten waarom hij geen andere stukken kon bijbrengen die geen verklaringen op eer betreffen en die de attesten van de Marokkaanse autoriteiten die de weergave zijn van diens verklaringen op eer konden onderbouwen. De verwerende partij schuift de betrokken attesten dus niet *“gewoon terzijde”* zoals verzoeker aangeeft, maar ze geeft aldus twee redenen op waarom ze de overgemaakte attesten niet aanvaardt. Er is dus geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht in dit verband. Verder is het niet omdat de verwerende partij de betrokken attesten niet aanvaardt, dat zij in dit verband de zorgvuldigheidsplicht schendt.

3.16. Waar verzoeker erop wijst dat hij heeft aangetoond dat hij alhier niet ten laste is van het OCMW en niet werkt, wijst de Raad erop dat deze omstandigheden betrekking hebben op verzoekers situatie in België. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, dient de situatie van onvermogen van verzoeker te worden beoordeeld vanuit het land van herkomst. Wat betreft het argument dat verzoeker de pensioengerechtigde leeftijd niet heeft bereikt, wijst de Raad erop dat dit hieruit enkel kan worden afgeleid dat verzoeker geen pensioen ontvangt. Hiermee wordt geen uitspraak gedaan over eventuele andere inkomsten of eigendommen die verzoeker zou hebben in het land van oorsprong.

3.17. Wat betreft de financiële en/of materiële afhankelijkheid, werd in de bestreden beslissing aangegeven dat de geldstorting – waarbij er drie uitgaan van de referentiepersoon, doch waarvan er één onleesbaar is en er één uitgaat van een derde persoon – uiterst onregelmatig en zeer beperkt zijn, opdat er sprake is van een daadwerkelijke afhankelijkheid. Uit een nazicht van het administratief dossier blijkt dat er sprake is van drie leesbare geldstorting vanwege de referentiepersoon – die plaatsvonden op onregelmatige tijdstippen, met name 18 december 2012, 25 oktober 2012 en 29 maart (onleesbaar) – ten belope van bedragen van 55 euro, 138 euro en 464 euro. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder deze financiële ondersteuning uiterst onregelmatig en zeer beperkt vindt en derhalve besluit dat de financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon onvoldoende is aangetoond.

3.18. Verzoeker poneert dat verweerder aanvaardt dat hij de maanden voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging financieel werd ondersteund door de referentiepersoon. Dit rijmt niet met wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verweerder concreet aangegeven dat hij de voorgelegde bewijzen van financiële ondersteuning uiterst onregelmatig en zeer beperkt acht en hierdoor besluit dat de financiële afhankelijkheid onvoldoende is aangetoond. Door louter nog algemeen te stellen dat er *“verschillende andere elementen van het dossier [zijn] die aantonen dat verzoeker ten laste is”*, kan verzoeker de overwegingen die werden weergegeven in punt 3.17 niet aan het wankelen brengen.

3.19. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij in zijn land van herkomst en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onvermogen (i) en financieel en/of materieel afhankelijk van de referentiepersoon (ii) was.

3.20. Wat betreft de overweging in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan een OCWM-attest op naam van de referentiepersoon, dient te worden opgemerkt dat de in punt 3.19. bedoelde motieven volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Het gebrek aan een OCWM-attest op naam

van de referentiepersoon kan dan ook worden beschouwd als een overtollig motief. Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek hiervan dringt zich derhalve niet op.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA